

Bulletin slovenskej advokácie

Rekodifikácia
civilného
procesného práva:
Neodkladné
a zabezpečovacie
opatrenia
podľa CSP a CMP;
odkladný účinok
v rámci SSP

Účinná súdna
ochrana a dôverné
skutkové poznatky
v konaní pred
Všeobecným súdom EÚ

Interpretačná
nejednoznačnosť
§ 13 ods. 2 Vyhlášky
o advokátskej tarife

VLOŽENÁ PRÍLOHA
Rozhodcovský súd
SAK

AKTUÁLNE

- 2 **ROZHOVOR**
Právnické myslenie sa nedá naučiť
- 4 **K NOVÝM KÓDEXOM**
Rekodifikácia civilného procesného práva:
Neodkladné a zabezpečovacie opatrenia podľa CSP a CMP;
odkladný účinok v rámci SSP
JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M.
JUDr. Alexandra Kotrecová, PhD., LL.M.
JUDr. Anita Filová

ČLÁNKY, ŠTÚDIE

- 10 Účinná súdna ochrana a dôverné skutkové poznatky
v konaní pred Všeobecným súdom Európskej únie
JUDr. Jozef Kubala
- 16 Interpretačná nejednoznačnosť § 13 ods. 2
Vyhlášky o advokátskej tarife
Mgr. Tomáš Sabadoš
- 24 Odklony ako nástroje restoratívnej justície v slovenskom
trestnom práve a ich reálne uplatňovanie v praxi
JUDr. Štefan Zeman

JUDIKATÚRA

- 35 Bankové tajomstvo a daňové orgány
- 37 Včasnosť odvolania so zaručeným elektronickým
podpisom podaného na CD nosiči poštou

ADVOKÁCIA

SAK

- 40 Zo zasadnutia predsedníctva SAK
- 41 Pýta(j)te sa predsedníctva
- 42 Spoločné stretnutie SAK a ČAK
- 49 Konferencia Umenie a právo
- 50 Povinnosť advokáta po skončení zastupovania vec
s klientom finančne vyporiadať bez zbytočného odkladu

ZAHRANIČIE

- 53 Kolízia záujmov a povinnosť advokáta odmietnuť
poskytnutie právnych služieb
- 56 *Bulletin advokacie* prináša...
- 57 Správa z plenárneho zasadnutia CCBE v Lyone
- 58 Správa z jarnej konferencie Európskej komory obhajcov

ZAUJÍMAVOSTI

- 59 **LITERATÚRA**
Sloboda prejavu v rozhodnutiach súdov
JUDr. Peter Kerecman, PhD.
- 60 Osnovníčka Dr. Marta Amália Szamuelyszová –
pokračovanie príbehu
Mgr. Katarína Kamenická

Vážené kolegyně,
vážení kolegovia,

predsedníctvo SAK začiatkom júna po starostlivých prípravách schválilo nový Štatút a Rokovací poriadok Rozhodcovského súdu SAK, vďaka čomu dochádza k obnoveniu činnosti nášho rozhodcovského súdu. Ide o mimoriadne dobrú správu pre rozvoj súkromnej arbitráže na Slovensku. Obnovu činnosti rozhodcovského súdu považujem za významný príspevok advokátskeho stavu k zlepšovaniu právneho prostredia a posilňovaniu právnej istoty v zmluvných vzťahoch, ako aj za náš príspevok k odľahčeniu všeobecných súdov.

Rád by som poďakoval predsedovi Rozhodcovského súdu SAK Karolovi Šiškovi a členom Romanovi Prekopovi a Martinovi Magálovi za prípravu základných dokumentov súdu. Tvoria samostatnú prílohu tohto čísla bulletinu, ktorá obsahuje aj vzory rozhodcovských doložiek.

Rozhodcovský súd SAK je príslušný na rozhodovanie sporov, o ktorých možno rozhodovať v rozhodcovskom konaní podľa § 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, pričom nebude rozhodovať spory, ktoré možno rozhodnúť len v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Zároveň je dôležité upozorniť, že po 31. decembri 2016 budú môcť uskutočňovať rozhodcovské konania len tie stále rozhodcovské súdy, ktoré spĺňajú nové podmienky pre zriaďovateľa stáleho rozhodcovského súdu v zmysle § 12 citovaného zákona v znení účinnom od 1. januára 2017.

Základné dokumenty rozhodcovského súdu verne odrážajú princípy súkromnej obchodnej arbitráže zakotvené v modelovom zákone UNCITRAL a v slovenskej legislatíve. Nové pravidlá a inštitucionálne zázemie Rozhodcovského súdu SAK tvoria solídny základ na to, aby boli obchodnoprávne a občianske spory rozhodované na vysokej profesionálnej úrovni, v primeranom čase a v súlade s princípmi nezávislosti a nestrannosti. Chcel by som preto vysloviť želanie, aby sa rozhodcovské doložky Rozhodcovského súdu SAK stali prirodzenou voľbou nás, advokátov, pri zabezpečovaní zmluvných záväzkov našich klientov. Úprimne prajem obnovenému Rozhodcovskému súdu SAK, aby sa vďaka kvalitnému a rýchlemu rozhodovaniu sporov stal pevným pilierom súkromnej arbitráže v Slovenskej republike.

Lubomír Hreždovič

K fotografii na obálke

Stretnutie orgánov Slovenskej advokátskej komory a Českej advokátskej komory 9. júna 2016 v Prahe.
Foto Jaroslav Tatek

Účinná súdna ochrana a dôverné skutkové poznatky v konaní pred Všeobecným súdom Európskej únie¹

JUDr. Jozef Kubala

Článok sa venuje analýze a výkladu procesných pravidiel obsiahnutých v čl. 105 nového Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, ktoré umožňujú tomuto súdnemu orgánu neoznamiť všetky informácie predložené v konaní hlavnému účastníkovi konania a založiť na nich svoje rozhodnutie. Autor sa v článku zamýšľa nad možným nesúladom analyzovanej procesnej úpravy s obsahom práva na účinnú súdnu ochranu podľa čl. 47 Charty a poukazuje na riziká takto riešenej ochrany dôverných informácií týkajúcich sa bezpečnosti Únie, jej členských štátov alebo ich medzinárodných vzťahov.

Vymedzenie problému

Všeobecný súd ako súčasť Súdneho dvora Európskej únie² je skutkový súd. Na rozdiel od Súdneho dvora je povinný vytvoriť nielen právny, ale aj skutkový základ pre svoje rozhodnutia. Skutkový základ sa vytvára procesným dokazovaním, ktorého priebeh, hodnotenie a výsledky sú pod prísnym dozorom obsahu základného práva na účinnú súdnu ochranu tak, ako je definované v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).³

JUDr. Jozef Kubala

je absolventom Právnickej fakulty Trnavskej univerzity v Trnave (2010), od roku 2014 pôsobí a vykonáva prax ako advokát so sídlom v Košiciach.

V rámci postgraduálneho štúdia pôsobí ako interný doktorand na katedre občianskeho práva na Právnickej fakulte Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach.

Podľa čl. 47 Charty každý z účastníkov konania má právo vyjadriť sa ku každému dôkaznému prostriedku;⁴ toto právo je už súčasťou výkladu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd⁵ (ďalej len „Dohovor“)⁶ a v rovnakej kvalite preto tvorí aj súčasť základného práva na účinnú súdnu ochranu podľa čl. 47 Charty.⁷

Procesným postupom podľa čl. 105 ods. 5 a 8 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu⁸ (ďalej len „Rokovací poriadok“) však dochádza, objektívne, k zásahu do tejto sú-

časti základného práva na účinnú súdnu ochranu. Rokovací poriadok v citovaných ustanoveniach totiž uvádza, že ak Všeobecný súd po preskúmaní rozhodne, že niektoré informácie alebo prílohy (ďalej len „informácie“), ktoré sa mu predložili, sú významné na rozhodnutie sporu a majú dôvernú povahu vo vzťahu k druhému hlavnému účastníkovi konania, tomuto hlavnému účastníkovi konania ich neoznami. Následne zváži požiadavky spojené s právom na účinnú súdnu ochranu, osobitne s dodržaním zásady kontradiktórnosti, a požiadavky vyplývajúce z bezpečnosti Únie, jej členských štátov alebo z ich medzinárodných vzťahov. Všeobecný súd následne môže založiť svoje rozhodnutie na informáciách, ktoré z dôvodu svojej dôvernej povahy neboli oznámené druhému hlavnému účastníkovi konania za predpokladu, že sú nevyhnutné na rozhodnutie sporu.

1 Táto práca vznikla v rámci riešenia projektu „Závaznosť a aplikovateľnosť Charty základných práv Európskej únie pre členský štát a v členskom štáte s osobitným zreteľom na súdnu moc v Slovenskej republike“, ktorý je podporovaný Agentúrou na podporu výskumu a vývoja na základe Zmluvy č. APVV-0814-12.

2 V súlade s čl. 19 ods. 1 ZEÚ v znení Lisabonskej zmluvy sa Súdny dvor Európskej únie sa skladá zo Súdneho dvora, Všeobecného súdu a osobitných súdov. K osobitným súdom v súčasnosti zaraďujeme Súd pre verejnú službu Európskej únie.

3 Charta základných práv Európskej únie bola najprv slávnostne vyhlásená 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, 2000, s. 1) a potom znova 12. decembra 2007 v Štrasburgu (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 1, a Ú. v. EÚ C 83, 2010, s. 389).

4 Pozri napr. rozsudok Európska komisia proti Írsku a iní, C-89/08 P, EU:C:2009:742, body 50 a 52, rozsudok ZZ proti Secretary of State for the Home Department, C-300/11, EU:C:2013:363, bod 55 až 57, alebo rozsudok Európska komisia a iní proti Yassin Abdullah Kadi, spojené veci C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 100 až 129.

5 Oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/92 Zb. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd bol podpísaný členmi Rady Európy dňa 4. novembra 1950, do platnosti vstúpil dňa 3. septembra 1953.

6 Pozri napr. rozsudok ESĽP z 23. júna 1993, Ruiz-Mateos proti Španielsku, sťažnosť č. 12952/87, bod 63, ako aj tam citovanú judikatúru ESĽP.

7 K tomu bližšie pozri čl. 52 ods. 3 Charty a vysvetlivky k čl. 52 Charty.

8 Ú. v. EÚ, L 105, 23. apríla 2015, s. 1.

9 Pravidlá definované v čl. 105 „nového“ Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účinného od 1. 7. 2015 predstavujú úplne nový rozmer procesnej úpravy v porovnaní s predošlou verziou Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991 v znení neskorších zmien a doplnení, ktorý obdobné procesné pravidlá neobsahoval.

10 Čl. 105 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

Účelom príspevku je pokúsiť sa o výklad citovaného článku 105 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu spolu s objasnením procesného mechanizmu a postupov tohto súdu, ktoré by mali zabezpečiť, aby základné právo na účinnú súdnu ochranu druhého účastníka konania nebolo pozbavené jeho zmyslu a podstaty. Súčasne chceme poukázať aj na riziká takto riešenej ochrany dôverných informácií týkajúcich sa bezpečnosti Únie, jej členských štátov alebo ich medzinárodných vzťahov. Nazdávame sa, že výklad citovaného článku by mohol poslúžiť aj právnej, predovšetkým advokátskej praxi, ktorá môže byť postavená pred riešenie problému súvisiaceho s analyzovanou novou procesnou úpravou, resp. obmedzením zásady kontradiktórnosti.

Výklad pojmov: významné pre rozhodnutie, dôverná povaha, bezpečnosť a požiadavky vyplývajúce z medzinárodných vzťahov

Jednou z procesných zásad uplatňovaných v konaní pred Všeobecným súdom je zásada kontradiktórnosti konania upravená v čl. 64 Rokovacieho poriadku. V zmysle citovanej zásady Všeobecný súd zohľadní len procesné písomnosti a prílohy, s ktorými sa zástupcovia účastníkov konania mali možnosť oboznámiť a ku ktorým mali možnosť sa vyjadriť. Rokovací poriadok však pripúšťa výnimky z aplikácie tejto zásady, ku ktorým patrí aj procesný postup podľa čl. 105 (ods. 8) Rokovacieho poriadku.

Základným predpokladom aplikácie čl. 105 ods. 5 Rokovacieho poriadku, t. j. pravidla, podľa ktorého sa určité informácie druhému hlavnému účastníkovi neoznámia, je definovanie obsahu pojmov, ktoré sú obsiahnuté v hypotéze tejto právnej normy.

Po prvé, musí ísť o *informácie, ktoré sú významné pre rozhodnutie vo veci samej*. Pod takými informáciami treba rozumieť všetky skutkové poznatky, ktoré súd mieni subsumovať pod právo Únie a zohľadniť pri rozhodovaní vo veci samej.

Po druhé, musí ísť o *informácie, ktoré majú dôvernú povahu* vo vzťahu k druhému hlavnému účastníkovi konania, teda o informácie, ktoré nie sú tomuto účastníkovi konania známe a nie sú ani verejne prístupné.

Po tretie, musí ísť o *informácie, ktoré sa dotýkajú bezpečnosti Únie, jedného či viacerých jej členských štátov alebo ich medzinárodných vzťahov*. Ide o informácie, ktorých oznámenie by ohrozilo bezpečnosť Únie, bezpečnosť jedného či viacerých jej členských štátov alebo ich medzinárodné vzťahy. Nie je pritom rozhodujúce, či informácie, vo vzťahu ku ktorým hlavný účastník konania požaduje dôverné zaobchádzanie, boli tomuto účastníkovi zaslané jedným alebo viacerými členskými štátmi, alebo nimi disponuje na základe iných skutočností.

Procesný postup Všeobecného súdu

Uplatnenie procesného mechanizmu a postupov predpokladaných v čl. 105 Rokovacieho poriadku⁹ je ovládané dispozičnou zásadou. Ak chce teda hlavný účastník konania v rozpore so zásadou kontradiktórnosti založiť svoje tvrdenia na určitých informáciách, o ktorých zároveň uvedie, že ich oznámenie by ohrozilo bezpečnosť Únie, jej členských štátov alebo ich medzinárodné vzťahy, musí v súlade s čl. 105 ods. 1 Rokovacieho poriadku požiadať Všeobecný súd o dôverné zaobchádzanie s týmito informáciami. Takáto žiadosť musí obsahovať naliehavé dôvody, ktoré v rozsahu striktno vyžadovanom situáciou odôvodňujú zachovanie dôvernej povahy týchto informácií a ktoré bránia ich oznámeniu druhému hlavnému účastníkovi konania. Procesný mechanizmus, ktorý sa „roztočí“ po podaní takejto žiadosti pozostáva z niekoľkých štádií.

V prvom štádiu Všeobecný súd skúma význam informácií predložených hlavným účastníkom konania na rozhodnutie sporu a ich dôvernú povahu vo vzťahu k druhému hlavnému účastníkovi konania, ktorému ich až do ukončenia tohto skúmania neoznámia.¹⁰ Rozhodnutie Všeobecného súdu prijaté vo vzťahu k dôvernému charakteru predložených informácií má zásadný vplyv na ďalšie zaobchádzanie s týmito informáciami, pričom Rokovací poriadok tu predpokladá dva varianty následného procesného postupu Všeobecného súdu.

Ad. A) Informácie nemajú dôvernú povahu

Predpokladom uplatnenia prvého variantu procesného postupu podľa čl. 105 ods. 4 Rokovacieho poriadku je rozhodnutie Všeobecného súdu o tom, že informácie, ktoré sa mu predložili, sú významné na rozhodnutie sporu, avšak **nemajú dôvernú povahu** na účely konania pred Všeobecným súdom. V takomto prípade si Všeobecný súd vyžiada od dotknutého účastníka konania súhlas s oznámením týchto informácií druhému hlavnému účastníkovi konania. Ak s týmto oznámením účastník konania v určenej lehote nesúhlasí alebo ak sa v tejto lehote nevyjadří, informácie sa nezohľadnia pri rozhodovaní o veci a vrátia sa tomu účastníkovi, ktorý ich v konaní predložil.

Ad. B) Informácie majú dôvernú povahu

Druhý variant procesného postupu sa uplatní v prípade, ak Všeobecný súd po prvotnom preskúmaní rozhodne, že (niektoré) informácie, ktoré sa mu predložili, sú významné na rozhodnutie sporu a **majú súčasne dôvernú povahu** vo vzťahu k druhému hlavnému účastníkovi konania. Všeobecný súd bez toho, aby takéto informácie oznamoval druhému účastníkovi konania, obligatórne zväži na jednej strane požiadavky spojené s právom na účinnú súdnu ochranu, osobitne s dodržaním zásady kontradiktórnosti, a na strane druhej požiadavky vyplývajúce z bezpečnosti Únie, jej členských štátov alebo z ich medzinárodných vzťahov za účelom rozhodovania o ďalšom postupe v konaní.¹¹

Účastník konania môže v lehote 2 týždňov od doručenia rozhodnutia Všeobecného súdu o dôvernej povahe ním predložených informácií vziať tieto informácie čiastočne alebo úplne späť. Informácie, ktoré boli vzaté späť, sa nezohľadnia pri rozhodovaní o veci a vrátia sa dotknutému hlavnému účastníkovi konania. V tejto súvislosti je však potrebné upozorniť na skutočnosť, že Rokovací poriadok nepriznáva účastníkovi konania inú možnosť (čiastočného alebo úplného) späť vzatia dôverných informácií v konaní pred Všeobecným súdom. Pokiaľ teda účastník, ktorý dôverné informácie v konaní predložil, v stanovenej lehote nevyužije oprávnenie na ich (čiastočné alebo úplné) späť vzatie, prakticky stráca kontrolu nad ich ďalším „osudom“ v prebiehajúcom konaní pred Všeobecným súdom, a to až do rozhodnutia, ktorým sa konanie na tomto súde končí.¹²

V ďalšom štádiu Všeobecný súd na podklade takéhoto zváženia prijme *odôvodnené uznesenie* obsahujúce spôsob na zosúladenie vyššie uvedených požiadaviek.¹³ Rokovací poriadok¹⁴ uvádza aj príklad možného postupu pri „zosúladovaní“ týchto požiadaviek spočívajúci v tom, že dotknutý účastník konania predloží na účely neskoršieho oznámenia druhému hlavnému účastníkovi konania buď (1) nedôverné znenie alebo (2) nedôverné zhrnutie informácií, ktoré obsahuje ich podstatný obsah a umožňuje druhému hlavnému účastníkovi konania v čo najväčšej miere uviesť svoje pripomienky. Kópia tohto uznesenia sa doručí účastníkom konania,¹⁵ ktorí však v tomto prípade nedisponujú možnosťou procesnej obrany, pretože odvolanie proti takémuto odôvodnenému uzneseniu nie je prípustné.

S ohľadom na význam „dôverných“ informácií pre rozhodnutie vo veci samej môže Všeobecný súd zväziť rozsah ich ďalšieho použitia vo svojom rozhodovacom procese a fakultatívne posunúť procesný mechanizmus do posledného štádia. V prípade, ak sa Všeobecný súd v súlade s čl. 105 ods. 8 Rokovacieho poriadku domnieva, že (dokonca aj) tie informácie (resp. ich časť), ktoré z dôvodu svojej dôvernej povahy neboli oznámené druhému hlavnému účastníkovi konania spôsobom vymedzeným v odôvodnenom uznesení, sú nevyhnutné na rozhodnutie sporu, môže odchylné od zásady kontradiktórnosti a s obmedzením sa na to, čo je prísne nevyhnutné, na nich založiť svoje rozhodnutie. V rámci posúdenia týchto informácií alebo príloh Všeobecný súd prihliada na skutočnosť, že hlavný účastník konania k nim nemohol uviesť pripomienky.

Ochrana informácií a právo na účinnú súdnu ochranu: Limity a vyvažovanie

Procesný mechanizmus upravený v čl. 105 Rokovacieho poriadku sa v čase písania tejto štúdie¹⁶ ešte stále neuplatňuje. Dôvod je obsiahnutý v čl. 227 ods. 3 Rokovacieho poriadku, podľa ktorého „Ustanovenia článku 105 sa uplatnia až od nadobudnutia účinnosti rozhodnutia uvedeného

11 Čl. 105 ods. 5 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

12 Bližšie pozri 105 ods. 10 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

13 Máme na mysli na jednej strane požiadavky spojené s právom na účinnú súdnu ochranu, osobitne s dodržaním zásady kontradiktórnosti, a na strane druhej požiadavky vyplývajúce z bezpečnosti Únie, jej členských štátov alebo z ich medzinárodných vzťahov.

14 Pozri článok 105 ods. 6 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

15 K tomu pozri čl. 120 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

16 Informácia platná k 3. januáru 2016.

17 Rozhodnutie podľa čl. 105 ods. 11 Rokovacieho poriadku sa uverejní v Úradnom vestníku Európskej únie.

18 K tomu pozri napr. Praktické vykonávanie ustanovenia rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, bod. 236, Ú. v. EÚ, L 152, 18. júna 2015, s. 1.

19 V literatúre sa pre označenie tohto rozsudku zaužíval pojem KADI II.

20 Pozri rozsudok ZZ proti Secretary of State for the Home Department, EU:C:2013:363, bod 53 a tam citovanú judikatúru Súdneho dvora.

21 Pozri bod 100 a 101 rozsudku Európska komisia a iní proti Yassin Abdullah Kadi, EU:C:2013:518.

22 Tamže, bod 125.

23 Tamže, bod 128.

v článku 105 ods. 11¹⁷. Ide o rozhodnutie, ktorým Všeobecný súd určí bezpečnostné pravidlá na účely ochrany informácií, pri predložení ktorých účastník konania požiadal o dôverné zaobchádzanie v súlade s čl. 105 Rokovacieho poriadku. Všeobecný súd sa však k prijatiu tohto rozhodnutia doposiaľ nepodujal.

Niet pochyb o tom, že tieto pravidlá budú mať pre aplikáciu právnej úpravy uvedenej v článku 105 Rokovacieho poriadku kľúčový význam a dajú odpoveď na viacero otázok týkajúcich sa fungovania predmetného mechanizmu v praxi, obzvlášť z pohľadu účastníka konania žiadajúceho o dôverné zaobchádzanie s predkladanými informáciami. Treba si však uvedomiť, že ako je zrejmé už z ich označenia, pôjde o pravidlá, ktorých primárnym cieľom bude zabezpečenie vysokej úrovne ochrany informácií predložených účastníkom.¹⁸ Ich prijatím sa však nezmenia procesné postupy súdu a účastníkov konania súvisiace s aplikáciou predmetného mechanizmu.

Na mieste je však zamyslieť sa nad možným nesúlalom ustanovení čl. 105 ods. 5 a 8, t. j. pravidiel, ktoré umožňujú Všeobecnému súdu neoznámiť všetky informácie predložené v konaní dotknutému účastníkovi a eventuálne na nich založiť svoje rozhodnutie, s obsahom práva na účinnú súdnu ochranu podľa čl. 47 Charty.

V tejto súvislosti je potrebné zohľadniť, okrem samotného obsahu čl. 47 Charty, aj článok 52 ods. 1 Charty, v zmysle ktorého „*Akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.*“

Právo na účinnú súdnu ochranu obsiahnuté v čl. 47 Charty nie je absolútne, pričom Súdny dvor vo svojej judikatúre vymedzil možné podmienky jeho obmedzenia. Vhodným príkladom je rozsudok vo veci Európska komisia a iní proti Yassin Abdullah Kadi, spojené veci C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518.¹⁹ Súdny dvor v súvislosti s obsahom práva na účinnú súdnu ochranu v tomto rozsudku potvrdil svoju predchádzajúcu judikatúru,²⁰ keď uviedol, že čl. 47 Charty vyžaduje, aby dotknutá osoba mala možnosť zoznámiť sa s dôvodmi, na ktorých sa zakladá rozhodnutie prijaté voči nej s cieľom umožniť jej brániť svoje práva za najlepších možných podmienok. Zároveň však uviedol, že čl. 52 ods. 1 Charty pripúšťa obmedzenia výkonu práv v nej zakotvených, ale zároveň vyžaduje, aby každé obmedzenie súčasne rešpektovalo obsah dotknutého základného práva, a ďalej to, aby bolo každé obmedzenie nevyhnutné v súlade so zásadou proporcionality a aby skutočne zodpovedalo cieľom všeobecného záujmu uznaného Úniou.²¹

Súdny dvor potvrdil, že naliehavé dôvody týkajúce sa bezpečnosti Únie či jej členských štátov alebo udržiavania ich medzinárodných vzťahov môžu brániť oznámeniu určitých informácií alebo dôkazov dotknutej osobe. V týchto prípadoch však súd Únie musí v rámci súdneho preskúmania, ktoré vykonáva, použiť postupy, ktoré umožnia po prvé sklbiť legitímne záujmy bezpečnosti štátu týkajúce sa povahy a zdrojov informácií, na ktoré sa prihliadalo pri prijímaní príslušného aktu, a po druhé dostatočne zaručiť jednotlivcovi dodržanie jeho procesných práv, akým je právo byť vypočutý a zásada kontradiktórnosti.²² V nadväznosti na možnosť obmedzenia práva na účinnú súdnu ochranu Súdny dvor uzavrel, že „*Ak sa však ukáže, že dôvody uvedené príslušným orgánom skutočne bránia tomu, aby boli informácie alebo dôkazy predložené súdu Únie oznámené dotknutej osobe, je potrebné vhodným spôsobom zabezpečiť rovnováhu požiadaviek vyplývajúcich z práva na účinnú súdnu ochranu, osobitne z dodržiavania zásady kontradiktórnosti, a požiadaviek súvisiacich s bezpečnosťou Únie a jej členských štátov alebo s udržiavaním ich medzinárodných vzťahov.*“²³

Vzhľadom na to, že možnosti obmedzenia výkonu práva na účinnú súdnu ochranu podľa čl. 47 Charty jestvovali už pred prijatím čl. 105 Rokovacieho poriadku, mohlo by sa zdať, že úvaha nad možným nesúlalom pravidiel vyplývajúcich z tohto ustanovenia s Chartou je zbytočná. Opak je však pravdou. Úprava podmienok obmedzenia výkonu tohto práva definovaná v judikatúre Súdneho dvora alebo v Rokovacom poriadku je totiž len jedným z atribútov posudzovaných v kontexte jeho súladu s Chartou. Kľúčovým meradlom v tomto smere však bude spôsob aplikácie predmetných pravidiel Všeobecným súdom v konkrétnom prípade. Rokovací poriadok totiž zveril Všeobecnému súdu dve významné právomoci. Prvou z nich je právomoc rozhodovať o použití pravidiel upravených v čl. 105 a súčasne právomoc rozhodovať konkrétny

spor, v ktorom sa uplatní mechanizmus nesprístupnenia informácií dotknutému účastníkovi konania.

Značný rozsah diskrečnej právomoci zverený Všeobecnému súdu Rokovacím poriadkom navyše zdôrazňujú aj niektoré veľmi všeobecne formulované ustanovenia čl. 105 tohto procesného kódexu. V ods. 8 citovaného článku Rokovacieho poriadku je možné identifikovať hneď dve abstraktne formulované povinnosti Všeobecného súdu. Prvou z nich je povinnosť Všeobecného súdu obmedziť sa pri rozhodovaní založenom na informáciách neoznámených dotknutému účastníkovi na to, „čo je prísne nevyhnutné“. Druhou je povinnosť Všeobecného súdu prihliadať pri posudzovaní dôverných informácií na skutočnosť, že dotknutý účastník konania k nim nemohol uviesť pripomienky.

Všetky vyššie pomenované skutočnosti vytvárajú priestor pre možný zásah do práva na účinnú súdnu ochranu v rozsahu, ktorý sa „nezmestí“ do limitov čl. 52 ods. 1 Charty. Až samotná aplikácia mechanizmu podľa čl. 105 Rokovacieho poriadku po prijatí bezpečnostných pravidiel, ktorá bude nepochybne pod prísny drobnohľadom odbornej verejnosti, môže poskytnúť odpovede na nastolené otázky. Iste, riešenie tohto procesného problému, ktorý má, nesporne, aj ústavný rozmer, patrí v konečnom dôsledku Súdnejmu dvoru, ktorý koná a rozhoduje o odvolaniach proti rozhodnutiam Všeobecného súdu. ■

RESUMÉ

Účinná súdna ochrana a dôverné skutkové poznatky v konaní pred Všeobecným súdom Európskej únie

Autor sa v článku venuje výkladu ustanovení čl. 105 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu a analyzuje podmienky aplikácie nových procesných pravidiel, ktoré umožňujú Všeobecnému súdu neoznámiť všetky informácie predložené v konaní hlavnému účastníkovi konania a založiť na nich svoje rozhodnutie. S poukazom na rozsah diskrečnej právomoci zverenej novou procesnou úpravou Všeobecnému súdu sa autor zamýšľa nad rizikom zásahu do práva na účinnú súdnu ochranu podľa čl. 47 Charty v rozsahu, ktorý sa „nezmestí“ do limitov vymedzených v čl. 52 ods. 1 Charty. Záverom poukazuje, že až samotné uvedenie procesných pravidiel „do života“ a ich aplikácia v praxi poskytne odpoveď na otázky súvisiace s rizikami takto riešenej ochrany dôverných informácií týkajúcich sa bezpečnosti Únie, jej členských štátov alebo ich medzinárodných vzťahov.

SUMMARY

Effective Judicial Protection and Confidential Matters in Proceedings before the General Court of the European Union

The author interprets provisions of Article 105 of the Rules of Procedure of the General Court, and he analyses requirements for the application of new procedural rules which enable the General Court not to communicate all information submitted in the proceedings to a main party and to rely on such information when ruling in the case. Having regard to the scope of discretionary power conferred by new procedural rules on the General Court, the author considers the risk of interference with the right to effective judicial protection under Article 47 of the Charter to the extent that “does not fall” within the limits specified in Article 52 Sec. 1 of the Charter. In the end, the author points out that only the implementation and practical application of procedural rules will answer the questions concerning the risks of such protection of confidential information related to the security of the Union, its Member States or their international relations.

ZUSAMMENFASSUNG

Wirksamer gerichtlicher Schutz und vertrauliche Taterkenntnisse im Verfahren vor dem Allgemeinen Gericht der Europäischen Union/EuG

Der Autor widmet sich im Artikel der Auslegung der Bestimmungen des Artikels 105 der Gerichtsordnung des Allgemeinen Gerichtes und analysiert die Voraussetzungen für die Anwendung von neuen Prozessregeln, die dem Allgemeinen Gericht ermöglichen, nicht alle im Verfahren erteilten Informationen der Hauptverfahrenspartei bekannt zu geben und auf deren Grundlage seine Entscheidung zu treffen. Mit dem Hinweis auf den Umfang der Verschwiegenheitsbefugnis, die dem Allgemeinen Gericht durch die neue prozessuale Regelung übertragen wurde, erwägt der Autor das Risiko des Eingriffs ins Recht auf einen wirksamen gerichtlichen Schutz nach Maßgabe des Artikels 47 der Charta in einem Umfang, der in die Limits, abgegrenzt im Artikel 52 Abs. 1 der Charta, „nicht hineinpasst“. Abschließend wird vom Autor hingewiesen darauf, dass erst die Umsetzung von prozessualen Regeln „im Leben“ selbst und deren Anwendung in der Praxis die Antwort auf die Fragen, die mit den Risiken des derart geregelten Schutzes von vertraulichen Informationen betreffend die Sicherheit der Union, deren Mitgliedsstaaten oder deren internationalen Beziehungen zusammenhängen, eine Antwort bieten kann.